ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyň: **a) A. P., b) nezl. A. P.**, zastoupená žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní., obě zastoupeny JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2011, č. j. 28 Az 56/2010 – 33,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2011, č. j. 28 Az 56/2010 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 9. 2. 2011, č. j. 28 Az 56/2010 – 33, zamítl žalobu proti rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 20. 9. 2010, č. j. OAM-336/Za-14-ZA10-2010, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), protože žádost žalobkyň (dále jen „stěžovatelky“) o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřípustná podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že v první žádosti stěžovatelka a) uvedla a opakovaně potvrdila pouze ekonomické důvody svého odchodu z Mongolska a potřebu nějakým způsobem si upravit pobyt v České republice v důsledku těhotenství a s tím spojené nemožnosti zapojit se do pracovního procesu. I přes jasné poučení o povinnosti předkládat správnímu orgánu pravdivé informace, což stěžovatelka a) zjevně pochopila, neboť až do té doby nenamítala problémy s tlumočením, uvedla v průběhu prvního správního řízení jen

existenční potíže a touhu žít v České republice legálně. Tyto informace poskytovala v průběhu roku 2008, tedy čtyři roky poté, kdy mělo dojít k politicky motivovanému útoku na její osobu a jejího manžela. Byla-li v následném řízení nově prezentována fakta známa stěžovatelce a) již v době, kdy probíhalo řízení o první žádosti, a ministerstvu zůstaly utajeny výlučně pro postoj stěžovatelky a), pak je závěr o nepřípustnosti žádosti plně v souladu s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Stěžovatelka a) byla ministerstvem řádně poučena o povinnosti uvádět skutečné okolnosti a důvody svého odchodu z Mongolska. Informace, které ji údajně vedly k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jí s ohledem na časovou souvislost byly v roce 2008 jednoznačně známy. Stěžovatelka a) se sama svobodně rozhodla, jaké argumenty ministerstvu předloží, a proto je namístě, aby nesla odpovědnost za tento postoj. Otázkou bezpečného návratu stěžovatelek do Mongolska se ministerstvo zabývalo v předchozím řízení, přičemž jak krajský soud, tak Nejvyšší správní soud neshledal v tomto směru pochybení. Doba, která od předchozího posouzení uplynula, je velmi krátká a krajskému soudu nejsou známy žádné zásadní změny v politicko-bezpečnostní situaci v Mongolsku, které by se mohly do rozhodnutí ministerstva zásadním způsobem promítnout.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka a) v zákonné lhůtě kasační stížnost jménem svým a jako zákonná zástupkyně stěžovatelky b), v níž namítala, že pro případ svého návratu do vlasti se obává především ohrožení zdraví a života svého dítěte, a to z důvodu pronásledování přívrženci politické strany manžela. Stěžovatelka a) nechce ohrozit na životě své dítě, k čemuž by při návratu nepochybně došlo. Krajský soud se jejími důvody pro udělení mezinárodní ochrany nezabýval. Nesprávně uvedl, že stěžovatelkám nehrozí žádné nebezpečí, aniž by tento závěr byl opřen o dostatečné podklady a že stěžovatelka a) uvedla nepravdivé informace. Skutečnost, že se jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany jí nemůže být kladena k tíži. Podle stěžovatelky a) nelze vydat správní rozhodnutí pouze s odkazem na rozhodnutí dřívější, neboť tím je jednoznačně řečeno, že se novou žádostí nikdo nezabýval. Stěžovatelka a) je toho názoru, že je nutné zohlednit i to, že bude-li nucena vrátit se i s dcerou do země původu, není reálné rodinu uživit. Stěžovatelka a) nemá kontakty, zázemí, práci a bydlení. I když byla o svých povinnostech poučena, otázkou zůstává, jak dobře poučení porozuměla. Navíc se jedná o vypjaté okamžiky jejího života, a tedy je logické, že se je snažila potlačit. Stěžovatelka a) náležitě vysvětlila, proč tyto důvody neuvedla, a kdyby ministerstvo náležitě zjišťovalo všechny skutečnosti, je velmi pravděpodobné, že by je zmínila již při první žádosti. Pokud uprchlík, který nezná právní předpisy, zvyky a jazyk České republiky, zcela nepochopí význam poučení, bude bez prozkoumání žádosti navrácen do země, kde mu hrozí nebezpečí na životě a zdraví. Také si během prvního pohovoru nevzpomene na veškeré události, které předcházely útěku ze země původu, který je již sám o sobě vypjatý. Podle stěžovatelky a) se ministerstvo ani krajský soud nezabývaly možností udělení doplňkové ochrany. Nikdo neprovedl šetření, zda by jí skutečně mohlo hrozit nebezpečí pro případ návratu do vlasti. S ohledem na výše uvedené stěžovatelky navrhly, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že po posouzení informací, které stěžovatelka sdělila, nedospělo k závěru, že by uváděla nové skutečnosti, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany

v předchozím pravomocně ukončeném řízení. V tomto řízení je nejdůležitějším podkladem výpověď samotného žadatele. Stěžovatelce byl poskytnut dostatečný prostor na to, aby uvedla své důvody a žádné objektivní skutečnosti ji nebránily své obavy ministerstvu sdělit. Jednalo se podle jejího tvrzení o její vnitřní rozhodnutí. Nelze přijmout ani spekulaci zástupce stěžovatelky, že nerozuměla poučení o svých povinnostech. Je logické, že pokud někdo opustí vlast a vyhledává pomoc dokonce formou mezinárodní ochrany, uvede všechny důvody, které ho k odchodu vedly a které mu brání se do vlasti vrátit. K nutnosti zabývat se doplňkovou ochranou ministerstvo uvedlo, že tuto povinnost má v případě, že by byla žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nedůvodná. Vzhledem k tomu, že žádost byla shledána nepřípustnou, nebylo podle zákona o azylu povinností ministerstva se otázkou doplňkové ochrany v tomto případě zabývat. Ust. § 10a zákona o azylu se vztahuje jak na azyl, tak na doplňkovou ochranu, což jsou obě formy mezinárodní ochrany. Ministerstvo proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud vybočil z rámce žalobních bodů a zabýval se otázkami, které podaná žaloba neobsahovala. Podle ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žaloba stěžovatelek však obsahovala pouze jediný žalobní bod obsahující námitku, že ministerstvo se nedostatečně zabývalo ohrožením, kterému by stěžovatelka a) mohla být vystavena z „důvodu zrady, neboť požádala jinou zemi o azyl“, a od toho dovozovala nezákonnost správního rozhodnutí. Tvrzení o neporozumění poučení v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, o psychické situaci, která by stěžovatelce a) z důvodu „vytěsnění“ špatných vzpomínek v době podání první žádosti bránila uvést důvody spočívající v potížích s manželovými spolustraníky či poukaz na špatnou ekonomickou situaci rodiny po návratu do vlasti nelze ani v nejhrubších rysech v žalobě nalézt. Stejně tak žaloba neobsahovala námitku, že jí hrozí nebezpečí od přívrženců politické strany manžela. Obecný odkaz na obsah správního spisu a její podání v průběhu správního řízení nelze v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za žalobní bod (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř . s., není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Vzhledem k tomu, že krajský soud se zabýval v odůvodnění svého rozsudku otázkami jdoucími nad rámec žalobního bodu, Nejvyšší správní soud shledal přípustnými ty stížní námitky, které reagují na úvahy krajského soudu uvedené v odůvodnění jeho rozsudku, protože s ohledem na čl. 36 Listiny základních práv a svobod je třeba dát stěžovatelkám možnost, aby v kasační stížnosti reagovaly na argumentaci krajského soudu. Ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. tak nelze za dané situace ve vztahu ke stížním námitkám týkajících se neporozumění poučení stěžovatelkou a) a zákonnosti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení aplikovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77, publ. pod č. 1684/2008 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Další stížní námitka, že se ministerstvo nezabývalo doplňkovou ochranou, je přípustná, neboť jit lze podřadit pod žalobní bod poukazující na to, že stěžovatelce a) jako neúspěšné žadatelce o udělení mezinárodní ochrany hrozí v Mongolsku nebezpečí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti části kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany může být přijata k věcnému projednání jen tehdy, přesahuje-li vlastní zájmy stěžovatele a rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupný na www.nssoud.cz). Takovým případem může být také situace, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, či hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva a takové pochybení mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

V rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 – 67, publ. pod č. 1219/2007 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„(p)okud by totiž institut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. byl vykládán tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenou o - per se důvodné - námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelově věci by nebylo pro něho příznivější, popřelo by to preventivní, usměrňující a sjednocující funkci institutu kasační stížnosti ve vztahu ke krajským soudům a zprostředkovaně i správním orgánům. V konečném důsledku by to oslabilo systém ochrany subjektivních veřejných práv zajišťovaný správním soudnictvím, neboť závěry o hmotněprávní pozici stěžovatele by Nejvyšší správní soud činil způsobem, jenž odporuje požadavkům na řádné zjištění skutkového stavu a jenž stěžovateli odpírá přístup k soudu a možnost vyjádřit se ke všem aspektům jeho věci, které považuje za významné; v podstatě by hmotněprávní pozici stěžovatele soud posuzoval mimoprocesními metodami. Takový výklad ustanovení § 104a s. ř. s. by proto nebylo lze považovat za konformní s čl. 90 věty první Ústavy ve spojení s čl. 36 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“*

S ohledem na citované právní závěry je kasační stížnost přijatelná, neboť Nejvyšší správní soud shledal ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. vadu, která brání věcnému přezkumu části napadeného rozsudku v mezích stěžovatelkami uplatněného důvodu a ke které je povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu přezkoumal ve smyslu ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Řízení o žádosti stěžovatelek o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno pro nepřípustnost. V takovém případě soud zkoumá soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést (např. žena - oběť znásilnění - při pohovoru s pracovníkem ministerstva-mužem, pokud jí by trauma takto utrpěné znemožnilo překonat ostych či obavy a svěřit se se svým prožitkem). Stěžovatelka a) se nesprávně domnívá, že sama skutečnost, že podala druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jí byla kladena k tíži. Naopak, pokud by se objevily nové důvody, o kterých nevěděla nebo je bez svého zavinění neuvedla, např. zejména co se týká změny poměrů v zemi původu, její žádost by ministerstvo, za splnění dalších podmínek zákona o azylu, věcně přezkoumalo.

V dané věci není sporu o tom, že potíže s přívrženci politické strany manžela měla stěžovatelka a) v době, kdy opustila svoji vlast, a byly jí po celou dobu nepochybně známy. V průběhu jednání u krajského soudu stěžovatelka a) uvedla, že je nesdělila proto, že „jí to z obav uváděl její manžel“, a nikoli proto, že by nerozuměla písemnému poučení ministerstva přeloženému do mongolského jazyka o tom, že musí vypsat všechny důvody, které ji přiměly opustit vlast a pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu dosavadního, a ani předcházejícího řízení, jak je známo Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti (kasační stížnost stěžovatelek byla pro nepřijatelnost odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Azs 22/2010 – 144) stěžovatelka a) nikdy nezmínila, že by neporozuměla poučení a rovněž nikdy nepoukázala na potíže s tlumočením. Pokud s manželem v řízení o udělení mezinárodní ochrany vědomě zvolili strategii zamlčení politických důvodů jejich odchodu z Mongolska, nejedná se okolnost, která by naplňovala podmínku přípustnosti žádosti ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.

Otázku, zda jsou dány podmínky pro zastavení řízení, je však nutno zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, vyplývá, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany je nutno posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud dále v usnesení ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 Azs 5/2011 – 58, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že ze zásady non-refoulemet (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb.) vyplývá primární povinnost státu

nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. I za situace, kdy je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, pokud jde o důvody azylové, neznamená to, že nemají být posuzovány též možné důvody doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 – 64, publ. pod č. 1336/2007 Sb. NSS a také závěry zdejšího soudu vyslovené v rozsudku ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010 - 82 Sb. NSS, publ. pod č. 2175/2011 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Závažnou újmou podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. Pokud žadatel v tomto ohledu nic netvrdí a v průběhu řízení se žádná informace o možné vážné újmě neobjeví, nemusí její případnou existenci správní orgán sám vyhledávat, avšak musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, že hrozba vážné újmy nebyla v řízení tvrzena ani nevyšla najevo.

Z citované judikatury tedy vyplývá, že i v případě, kdy azylově relevantní důvody uváděné žadateli v řízení o udělení mezinárodní ochrany byly nepřípustné, nezbavuje to ministerstvo povinnosti zabývat se i situací v zemi původu s ohledem na zprávy, které má k dispozici. Je tomu tak proto, že důvody pro udělení doplňkové ochrany mohou být zcela nezávislé na žadatelem uváděných důvodech opuštění země původu, a ani se o nich, na rozdíl od pracovníka ministerstva, které má k dispozici zprávy o zemi původu, nemusí dozvědět. Řízení pak lze zastavit pouze tehdy, bude-li ministerstvem shledáno, že situace v zemi původu je v době posuzování podmínek pro zastavení řízení taková, že nic nenasvědčuje tomu, že by hrozilo žadateli nebezpečí vážné újmy. Ministerstvo proto bylo povinno vyjádřit se i k tomu, zda od předchozího posuzování žádosti do dne nového rozhodnutí nedošlo ke změně poměrů v zemi původu, a to s ohledem na případné události relevantní pro poskytnutí doplňkové ochrany, které mohou podle toho, co v řízení vyšlo najevo, mít vztah k osobě konkrétního žadatele.

Možnost zastavení řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo proto nutno posoudit i z hlediska doplňkové ochrany. V této souvislosti stěžovatelka a) namítala, že ministerstvo se touto otázkou vůbec nezabývalo. Ze žaloby pak vyplynulo, že se obává, že jí jako neúspěšné žadatelce o udělení mezinárodní ochrany hrozí v zemi původu po návratu nebezpečí. Tato okolnost může být případně jedním z důvodů udělení doplňkové ochrany, jako tomu bylo v minulosti po určitou dobu např. u řadových neúspěšných žadatelů o azyl z Běloruské republiky. Rozhodnutí ministerstva však neobsahuje žádné úvahy či závěr, že by i tato forma mezinárodní ochrany byla posouzena. Tato skutečnost pak neumožňovala krajskému soudu přezkum žalobní námitky stěžovatelek.

Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz vyplývá, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly v žalobě výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V rozsudku ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 – 53, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že přezkoumává-li správní soud zákonnost napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, vychází z odůvodnění tohoto rozhodnutí. Pokud z něj není zřejmé, jaké skutečnosti byly základem pro úvahy a právní

závěr správního orgánu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že odůvodnění rozhodnutí ministerstva neobsahovalo žádné úvahy týkající se naplnění nepřípustnosti ve vztahu k jiným formám mezinárodní ochrany, krajský soud pochybil, pokud se pokusil úvahy ministerstva nahradit obecným poukazem na nezměněnou bezpečnostně-politickou situaci v Mongolsku. V tomto případě totiž měl s ohledem na výše citované judikaturní závěry rozhodnutí ministerstva zrušit pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu